

Det er vigtigt, at vi påtager os fagrelevante opgaver – også de svære...

Det er nok de færreste almenmedicinere, der drømmer om at arbejde med tilsynssager, men det er vigtigt, at nogle af os vover at påtage os opgaven.

I hvervet som medlem af DSAM's bestyrelse bliver nye vinkler på vores arbejde synlige, når man inviteres med til forskellige møder som DSAM's udsendte.

Jeg har været med til at forsøge at gøre reglerne om journalføring og samtykke mindre komplicerede og indgribende i vores arbejdsdag. Det var et interessant arbejde, men med et lille udbytte, fordi de tidskrævende procedurer er grundfæstede i Sundhedsloven og dermed vanskelige at ændre afgørende på, desværre.

I øjeblikket deltager jeg i revideringen af Sundhedsstyrelsens retningslinje for forebyggende helbredsundersøgelser af børn og unge. Ulighed i sundhed og forebyggelse af psykisk

sårbarhed er hovedomdrejningspunkter, som vi arbejder ud fra. Det er sjovt og givende at arbejde med så mange forskellige fagfolk om et så relevant emne; børns sundhed i de næste 10 år.

For nylig var jeg til møde med Styrelsen for Patientsikkerhed, da de har brug for nogle passionerede praktiserende læger, der gerne vil påtage sig den noget smertefulde og hårde opgave at vurdere tilsynssager.

Tilsynssager er de enkeltssager, hvor en kollega har så belastende sager eller personlige problemer, at deres kliniske beslutninger skønnes at kunne være til fare for patienterne. Det er de sager, hvor autorisationen overvejes at blive inddraget, eller der skal laves sanktioner... en uriaspost, og så hos selve STPS!

Man må jo indrømme, at STPS ikke har det bedste renommé hos os, og de er også godt klar over det. Men de vil gerne have samarbejde med os, og derfor havde de inviteret.

Desværre er der meget ved det job, der ikke er attraktivt.

Det er rent skrivebordsarbejde, da man ikke bruger dialogmøder i disse

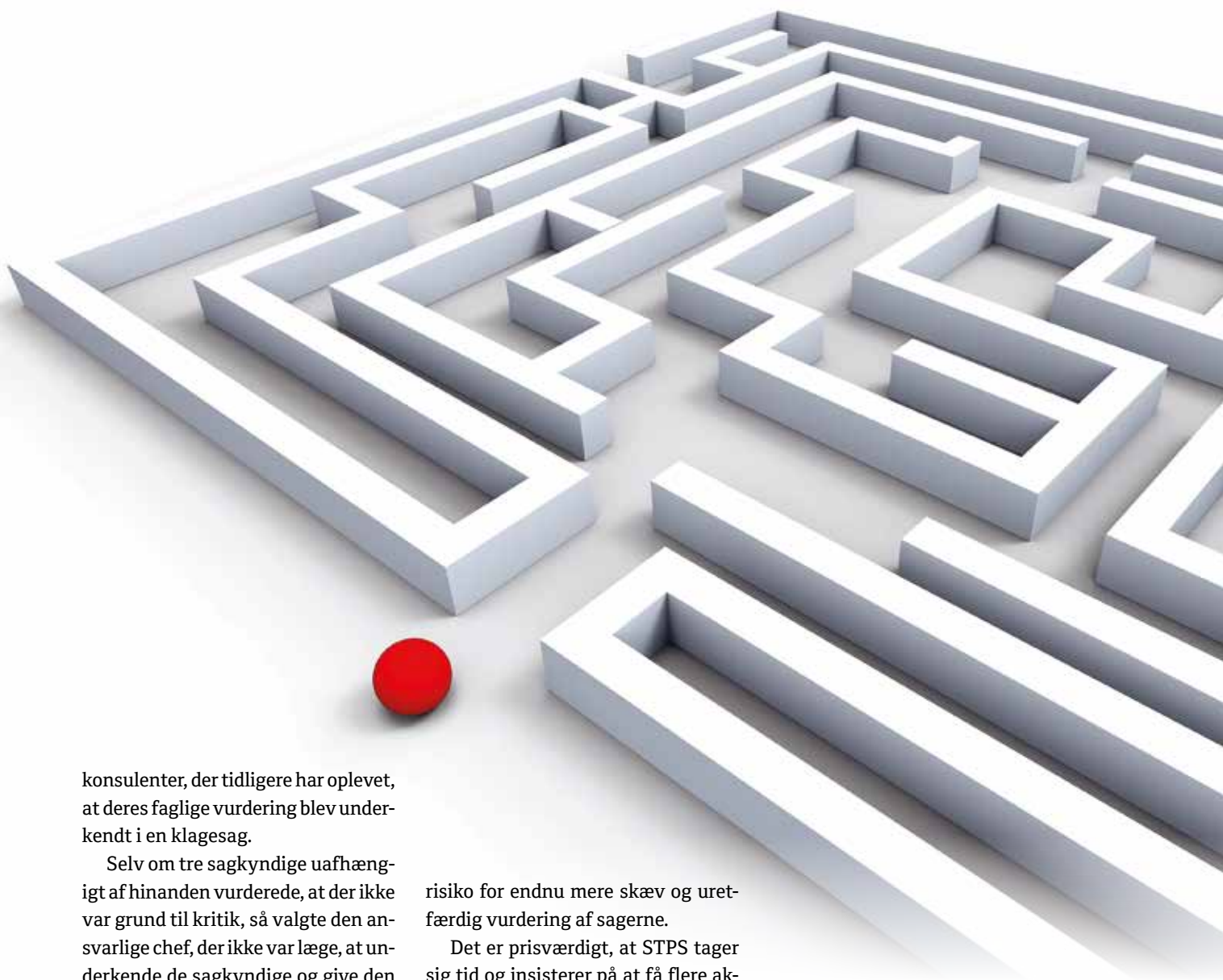
sager. Sagerne vurderes ud fra journalmateriale og skrevne forklaringer.

Honoreringen er heller ikke på højde med konsulentløn og kan således heller ikke gøre jobbet attraktivt.

Til og med kan man også have den lille frygt, at nogle kollegaer vil se skævt til en, og at man måske endda udelukkes fra det kollegiale fællesskab.

Som tilsynsførende læge er man derudover kun rådgiver, ikke beslutningstager. Der har været kollegaer, som har været ansat som sagkyndige

Men det er til gengæld meget vigtigt for vores stand og vores retssikkerhed, at der er et par kollegaer, der har mod til at påtage sig denne opgave.

konsulenter, der tidligere har oplevet, at deres faglige vurdering blev underkendt i en klagesag.

Selv om tre sagkyndige uafhængigt af hinanden vurderede, at der ikke var grund til kritik, så valgte den ansvarlige chef, der ikke var læge, at underkende de sagkyndige og give den indklagede kritik.

Således, er det, alt i alt, ikke et oplagt drømmejob for os almenmedicinere, der helst vil tale med det menneske, det drejer sig om – og helst hjælpe, ikke være med til at straffe. Og blive respekteret både ved at blive hørt og få et anerkendende honorar.

Men det er til gengæld meget vigtigt for vores stand og vores retssikkerhed, at der er et par kollegaer, der har mod til at påtage sig denne opgave.

Hvis ikke der er nogen af os, der gør det, vil proceduren blive domineret af jurister eller – i bedste tilfælde – af en læge uden indsigt i alment medicinsk arbejdsforhold. Det vil sige, at der er

risiko for endnu mere skæv og uretfærdig vurdering af sagerne.

Det er prisværdigt, at STPS tager sig tid og insisterer på at få flere aktive klinisk arbejdede praktiserende læger til at være med i processen i disse vanskelige sager.

Mit håb er, at STPS har erkendt, at jobbet er ensomt og utaknemmeligt. Jeg håber, at de vil respektere de sagkyndiges udtalelser, og at de finder en bedre honorering som anerkendelse af det samvittighedstunge arbejde, man udfører.

De personer, der påtager sig dette job, bør få en stor tak fra os andre, da de er med til at gøre systemets beslutninger mere fair for vores stand. Vi bør støtte op om dem og ikke vige fra dem i misforstået forargelse over, at nogen lader sig ansætte af STPS og tage ansvar med dette fag-relevante arbejde.

Jeg håber, at der iblandt os findes et par ildsjæle, der kan se, hvor vigtigt det er, at vi er med i processen. Og at vi andre udviser respekt og taknemmelighed for det stykke arbejde, der skal gøres for patientsikkerheden og vores stands omdømme.

Vi bør bakke op om dem, der, forhåbentligt, søger stillingerne næste gang, STPS slår dem op. Vi har brug for at have et par sagkyndige fra egne rækker til at give deres besyv med, når der skal laves sanktioner fra STPS, også selvom det er et stykke fagarbejde med mange dilemmaer.

Jeg krydser fingre for, at der er nogen, der vil binde an med opgaven, da vi virkelig er dårligere stillet uden! //